

Två Oddare på ett skolkort



Hertsöga skola våren 1930

Min mor Hanna Genander föddes i Rud, Grava år 1900 var småskolläarinna. Hon gick på seminariet i Kristinehamn, nuvarande Brogårdsskolan, och utbildade sig till småskolläarinna. Efter sin examen 1924 fick hon sin första anställning vid Härtsöga skola i Grava socken strax norr om Karlstad. I lärarbostaden på den skolan föddes jag en höstnatt 1928. Mitt liv började i en skola och kom sedan att vara mitt hemvist i 65 år. Min lekplats var skolgårdar, först i Härtsöga och sedan i Färjestad, som då tillhörde Grava socken. 1930 kom det en fotograf till Härtsöga och tog kort på klassen. Du ser fotot längre fram. I gräset längst fram till vänster sitter en pojke med benen i kors. Han heter Uno Eng och så sitter lilla jag bakom Uno, trots att jag inte gick skolan. Där började Unos och min vänskap. Vi följdes åt till Högra Allmänna Läroverket i Karlstad, men när jag började där i realskolan gick Uno redan i gymnasiet. Han var ju fem år äldre än jag. Jag var mycket imponerad av att han kunde spela orgel. Han fick spela på pedalorgeln i aulan vid morgonbönerna. Vid den tiden umgicks inte Uno och jag, men hejade på varandra. Vi tog pianolektioner för musikdirektören Bodlund, allmänt kallad "Åsna." Lektionerna hade vi efter varandra. Först fick Uno spela en kvart och sen var det min tur. En gång när Uno spelat färdigt och kom ut ur salen åtföljd av läraren, säger Åsna: "Tänk när Genander blir lika duktig som Eng, men det blir aldrig Genander" Han var väl trött på alla mina ursäkter för att jag inte spelat på läxan ordentligt. Det fanns ju så mycket annat roligt som man kunde göra, som t.ex. fotboll, bandy, ishockey eller kompisar att leka med.

Uno gick på seminariet i Karlstad några år före mig, så han var klar innan jag började där. Sedan gick det några år och våra vägar skildes åt, men 1946 möttes vi på ett IOGT-möte i Grava församlingshem. Jag minns det väl för jag hade min nya flamma, Kaisa, med mig på mötet. Där spelade Uno marscher så att vi alla var mycket imponerade. Han var verkligen duktig. Uno fick sedan lärartjänst i Kristinehamn, men jag kämpade på med mina studier till 1951, då jag tog min examen. Sedan var det lumpen för mig och därefter skolkantorstjänst i Vitsand i norra Värmland. Vi träffades inte på många år, inte förrän jag som rektor deltog i en skoledarkonferens i Karlskoga. Genom Odd Fellow träffades vi igen och har hållit kontakten och umgåtts flitigt. Det gamla skolkortet påminner mig om att Uno och jag faktiskt känt varandra i 83 år, så han är min äldste kamrat och vän. Det är nog inte många Odd Fellow-bröder som känt varandra så länge, en förmån vi båda fått tack vare att vi fått förmånen att bli så gamla.

Lars Genander



Bröderna Uno och Lars i Kristinehamn december 2013